

Piatym odvolacím dôvodom, ktorý sa uvádza subsidiárne, pre prípad, že by sa rozhodlo, že použitie článku 291 ods. 2 ZFEÚ na odôvodnenie prijatia individuálnych reštriktívnych opatrení je právne možné v rámci politiky prijatia reštriktívnych opatrení pôvodne založených na článku 215 ZFEÚ, odvolateľka uvádza, že Všeobecný súd v bode 87 svojho rozsudku pochybil, keď zastával názor, že povinnosť odôvodnenia právnych aktov Únie nezaväzuje Radu uviesť výslovne, že nariadenie (EÚ) č. 267/2012 je založené na článku 291 ods. 2 ZFEÚ, pokiaľ ide o právny základ článku 46 ods. 2 nariadenia č. 267/2012.

Šiestym odvolacím dôvodom odvolateľka uvádza, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia v bode 115 svojho rozsudku, keď konštatoval, že kritérium stanovené v článku 23 ods. 2 písm. d) nariadenia (EÚ) č. 267/2012 (sporné kritérium) je v súlade so zásadami právneho štátu a všeobecnejšie s právom Európskej únie, pretože nie je „svojvoľné, ani vychádzajúce z voľnej úvahy“ a v bode 123 svojho rozsudku, že „sporné kritérium obmedzuje právomoc posúdenia Rady tým, že zavádza objektívne kritériá a zaručuje mieru predvídateľnosti požadovanú právom Únie“. Všeobecný súd tiež porušil právo odvolateľky na obhajobu. Odvolateľka najprv uvádza, že Všeobecný súd vyhlásil sporné kritérium za vyhovujúce právu Únie len za cenu jeho skreslenia, pričom ale zákonnosť treba posudzovať pri jeho podobe, tak ako je sporné kritérium uvedené v nariadení. V nadväznosti na to poznamenáva, že skutočnosť, že Všeobecný súd skreslil sporné kritérium, aby ho posúdil ako zákonné, porušuje právo odvolateľky na obhajobu tým, že ju zbavuje práva opierať sa o uvedený skreslený text, aby pripravila svoju obhajobu, pretože jej nebolo známe v akom zmysle bude skreslenie formulované, hoci je namietané. Nakoniec odvolateľka poukazuje na nekoherentnosť odôvodnenia Všeobecného súdu, čo odporuje jeho povinnosti odôvodnenia.

⁽¹⁾ Nariadenie Rady (EÚ) č. 267/2012 z 23. marca 2012 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu, ktorým sa zrušuje nariadenie (EÚ) č. 961/2010 (Ú. v. EÚ L 88, s. 1).

⁽²⁾ Vykonávacie nariadenie Rady (EÚ) č. 945/2012 z 15. októbra 2012, ktorým sa vykonáva nariadenie (EÚ) č. 267/2012 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu (Ú. v. EÚ L 282, s. 16).

**Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Højesteret (Dánsko) 24. septembra 2014 – DI,
konajúci v mene Ajos A/S/Dedičia po Karstenovi Eigilovi Rasmussenovi**

(Vec C-441/14)

(2014/C 421/34)

Jazyk konania: dánčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Højesteret

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobca: DI (Dansk Industri), konajúci v mene Ajos A/S

Žalovaný: Dedičia po Karstenovi Eigilovi Rasmussenovi

Prejudiciálne otázky

1. Zahŕňa všeobecná zásada práva EÚ, zakazujúca diskrimináciu na základe veku, zákaz takej právnej úpravy, akou je dánska právna úprava, podľa ktorej zamestnanci nemajú nárok na odstupné, ak majú nárok na starobný dôchodok vyplácaný ich zamestnávateľom v rámci dôchodkového systému, do ktorého vstúpili pred dosiahnutím veku 50 rokov, bez ohľadu na to, či sa rozhodnú zostať na trhu práce, alebo odísť do dôchodku?

2. Je zlučiteľné s právom EÚ, ak dánsky súd v spore medzi zamestnancom a súkromným zamestnávateľom, ktorý sa týka vyplatenia odstupného, ktoré zamestnávateľ podľa vnútroštátnej právnej úpravy opísanej v prvej otázke nie je povinný vyplatiť, ale tento výsledok nie je zlučiteľný so všeobecnou zásadou práva EÚ zakazujúcou diskrimináciu na základe veku, vyváži túto zásadu a jej priamy účinok so zásadou právnej istoty a súvisiacou zásadou ochrany legitímnych očakávaní a po tomto vyvážení dospeje k záveru, že zásada právnej istoty musí mať prednosť pred zásadou zákazu diskriminácie na základe veku, v dôsledku čoho zamestnávateľ podľa vnútroštátnej právnej úpravy nie je povinný vyplatiť odstupné? Vnútroštátny súd tiež žiada o usmernenie, pokiaľ ide o to, či skutočnosť, že zamestnanec môže – v závislosti od okolností – žiadať od štátu náhradu škody v dôsledku nezlučiteľnosti dánskych právnych predpisov s právom EÚ, má vplyv na otázku, či také vyváženie prichádza do úvahy.

Odvolanie podané 25. septembra 2014: Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg proti rozsudku Všeobecného súdu (piata komora) zo 16. júla 2014 vo veci T-309/12, Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg/Európska komisia

(Vec C-447/14 P)

(2014/C 421/35)

Jazyk konania: nemčina

Účastníci konania

Odvolaťka: Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg (v zastúpení: A. Kerkmann, advokátka)

Ďalší účastníci konania: Európska komisia, Saria Bio-Industries AG & Co. KG, SecAnim GmbH, Knochen-und Fett-Union GmbH (KFU)

Návrhy odvolateľky

Odvolaťka navrhuje, aby Súdny dvor:

- zrušil rozsudok Všeobecného súdu vo veci T-309/12, Zweckverband Tierkörperbeseitigung/Komisia⁽¹⁾ a ak sa domnieva, že má k dispozícii všetky nevyhnutné skutočnosti, aby rozhodol v spore vo veci samej, zrušil rozhodnutie Komisie z 25. apríla 2012 C (2012) 2557 final o štátnej pomoci SA.25051 (C-19/10, ex NN 23/10), ktorú Nemecko poskytlo v prospech Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland Pfalz, im Saarland, im Rheingau Taunus Kreis und im Landkreis Limburg Weilburg a zaviazal Komisiu na náhradu všetkých trov konania spojených s odvolacím konaním a s konaním pred Všeobecným súdom,
- subsidiárne zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec Všeobecnému súdu, aby rozhodol vo veci samej, ako aj o trovách konania.

Odvolacie dôvody a hlavné tvrdenia

Na podporu svojho odvolania uvádza odvolateľka predovšetkým nasledujúce odvolacie dôvody.

Všeobecný súd nesprávne označil financovanie dodatočných kapacít príspevkami členov odvolateľky za štátnu pomoc domnievajúc sa, že odvolateľka musí byť vzhľadom na činnosti týkajúce sa zachovania kapacitných rezerv v prípade epizootickej nákazy na území, ktoré spadá do jej právomoci, označená za podnik v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ. Je pravda, že Všeobecný súd vychádza zo správneho predpokladu, že činnosti uskutočnené v rámci výkonu právomoci orgánu verejnej moci nemajú ekonomický charakter, ktorý by odôvodňoval uplatnenie pravidiel hospodárskej súťaže ZFEÚ. Všeobecný súd tiež správne zdôrazňuje, že nevyhnutné preskúmať osobitne každú činnosť odvolateľky, aby sa preverilo, či mohla konať v postavení orgánu verejnej moci. Nesprávne však prišiel k záveru, že zachovanie kapacitných rezerv v prípade epizootickej nákazy sa neuskutočňuje v rámci výkonu právomoci orgánu verejnej moci, ale predstavuje ekonomickú činnosť, ktorá označuje odvolateľku ako takú za podnik.